

Eu sunt vis, iubire și plăcere

Aș putea să spun că mă simt fascinată de modul în care arta reprezintă o lume paralelă în care se poate construi iubire, timp și moarte. Ador faptul că am capacitatea de a trăi atât în lumea reală, cât și în cea a universului interior și momentele în care sunt complet purtată în lumea fanteziei, trăind sentimente intense și grave, amuzându-mă totodată de cei care mă cred aici, în lumea noastră, de cei pentru care plâng că nu își experimentează câtuși de puțin puterea de a trăi, de a trăi în mod total, cu înflăcărare și cu speranță.

... De multe ori simt că nu sunt una cu viața pe care o trăiesc, că vreau să mă sting în vreun fel și să mă reaprind în trăirile oamenilor vechi sau chiar în a mea intensă prezență și să experimentez arta cu adevărat, arta de a iubi, arta de a cunoaște, iar viața-mi însăși să devină artă. Iubesc să plutesc pe muzica lui Chopin sau a lui Debussy, în timp ce meditez la adânci poezii, contopindu-mă cu a mea visare, în plăcuta-mi durere...

... Dansez în a mea definiție a visării, în a mea complexă creație a unei lumi interioare unice și în poemele mele preferate. Tânjesc la găsirea unei ființe care să îmi împărtășească viziunea, să dansăm împreună, lin, spre drumul nemuririi, să fim ceea ce numim „artă”, fiindcă, așa cum spunea Leonardo da Vinci – „În viață frumusețea dispare. În artă nu.”.

În pură tristețe mă scufund la văzul lumii obiective, unde arta e „ceva pentru bătrâni”, iar viața este definită prin superficialitate. Observând cum geniile se pierd în mulțime, cum nu își iubesc destul propria persoană încât să trăiască în universul de vis măcar singuri, simt că mă sufoc. Mă sufoc și țin după adevărata viață, unde nu ne stingem niciodată, unde ne topim spre ceea ce s-ar numi „fericire” și unde atingem înaltele note ale ființei noastre interioare.

... Simt că nu am reușit să mă definesc nici într-o mică parte prin scrieri, picturi, muzică sau știință, iar acest fapt mă nemulțumește cumplit, însă mă consider atât de fericită, pentru că pot trăi în dulce nemurire, ore în șir savurându-mă, găsind refugiu pentru gândurile neînțelese de cei din contextul în care trăiesc în acte. Dar consider că, totuși, creez artă creându-mă pe mine, înțelegând în nenumărate variabile o lectură profundă, bucurându-mă de faptul că există o adevărată lume plină cu multă artă, o lume ce mă vindecă și mă ține stabilă în viață.

Este ceea ce numim „bibliotecă”, însă, matematic vorbind, biblioteca definește o mare mulțime de creații, de vieți, de opere ce ne seduc, o infinitate de gânduri înțelese și neînțelese. Este ceea ce pentru unii încă rămâne un prim plan în viață și un turn plin de trăiri, având capacitatea de a trăi două vieți propriu-zise – lumea vizibilă și lumea personajelor pe care le citim sau le creăm. Am obiceiul de a mă pierde în ale mele caractere nescrise, în care îmi ucid protagonistul sau în care trăiesc mari controverse cu acesta.

Trecând la nivelul următor, pot să numesc „Biblioteca inimii mele” o mulțime mai restrânsă de opere în care mă regăsesc tot mai mult, precum aș urca un munte înalt, bucurându-mă de fiecare pas făcut. Prin această lume de poveste suntem tot mai aproape de a ajunge la cea mai bună variantă a fiecăruia dintre noi, scopul final fiind acela de a ne cunoaște deplin, fapt pe care, totuși, nu îl vom trăi niciodată, pentru că, dacă ne-am îndeplini complet țelul, ce ar mai fi după? Iar partea plină de pozitivă energie este cea în care simțim că suntem mai aproape, și tot mai aproape de descoperire, sperând că vom atinge cumva nemurirea.

În multe din creațiile mele mă comparăm cu pasărea Phoenix, visând să ajung ca ea, să am puterea de autoincendiere a vechii mele ființe și de a renaște din propria-mi cenușă. Însă trăim într-o lume în care timpul este liniar, în care cu toții avem un moment ales de a ne duce și în care iubirea se redefinește pentru eternitate, așa că, pășind într-o bibliotecă simbolică, pășim spre lumea în care timpul variază, unde stingerea nu ne ajunge niciodată, iar iubirea este exact cum vrea fiecare să fie.

Așadar, pășind în biblioteca inimii mele, viața capătă dintr-o dată sens, scopurile devin dintr-o dată clare. Trăind cu personajele, unele ca noi, altele mitice sau de altă natură, reușesc să observ lumea din diferite unghiuri, reușesc să înțeleg de ce există conflicte și de ce greșesc. Sentimentele descrise în operă sunt precum un medicament pentru inima tristă, savurând arta de a descrie grațios înzestrarea omului, aceea de a trăi.

Mereu când pășesc în bibliotecă sau înspre o nouă lectură, *parcă aș explora teritoriile virgine ale Planetei*, descopăr fabuloase vieți ce nu se vor stinge vreodată, reușesc să mă îmbogățesc pe plan spiritual, să înțeleg oamenii, să înțeleg de unde venim și cu ce scop existăm.

Am încercat să împărtășesc aici o bucată din mine, să transmit ceea ce mereu mi-am dorit să vină spre mine, să fiu pătrunsă de intensitatea spontană a unui adevăr și să mă regăsesc la infinit.

Sper ca lumea să își găsească biblioteca propriei inimi, sper ca lumea noastră să devină artă și să experimenteze sentimente similare cu ale mele, ce mă fac să readuc la viață arta și prin care mă simt atât de vie!

Eu sunt vis iubire și plăcere,

Eu sunt timp, moarte și durere.